

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobců: a) X., narozená dne X.
b) X., narozený dne X.
oba bytem X.
oba zastoupení advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j.: OAM-907/ZA-ZA11-D02-R2- 2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2023, č. j.: OAM-907/ZA-ZA11-D02-R2-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Dále bylo ve výroku konstatováno, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobci v žalobě namítali, že v jejich případě byla porušena zásada materiální pravdy, neboť žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci. Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice podali z té příčiny, že se tu v režimu dočasné ochrany jako občan Ukrajiny nachází manžel žalobkyně a), který je zároveň otcem žalobce b). Žalobce b) nemá ukrajinské občanství, v současnosti navštěvuje již X., což žalovaný nezohlednil. Žalobci se snažili prokázat vzájemnou závislost a pevnost společných vztahů fotografiemi, k nimž žalovaný nepřihlédl. Pokud manžel žalobkyně odjíždí pravidelně do západní Evropy, činí tak jen se záměrem vydělat peněžní prostředky na zabezpečení potřeb rodiny. Žalobci nejsou ze svých příjmů či úspor schopni hradit náklady spojené s dojížděním do Italské republiky, nadto žalobkyně i její manžel mají v České republice příslibená zaměstnání. Žalovaný nezdůvodnil, proč se na případ žalobců nedá aplikovat čl. 17 Dublinského nařízení. Nevzal v úvahu ani aktuální přístup italské vlády k uprchlíkům, přetíženost italských přijímacích center pro uprchlíky a rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku* z roku 2013. Zdůvodnění napadeného rozhodnutí není dostačujícím ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 12. 4. 2017, č. j.: 1 Azs 19/2017 - 26.
3. Na základě výše uvedeného žalobci navrhli napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí je zákonné a dostatečně odůvodněné, přičemž u žalobců nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, jež by určilo příslušnost České republiky k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce b) má dvojí občanství a k jeho ukrajinskému občanství žalovaný dospěl na základě podkladů zaslaných jeho otcem. Na aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení nevzniká právní nárok a správní orgány ani nemají povinnost odůvodňovat jeho nevyužití, jak judikoval NSS mj. v rozsudku ze dne 26. 5. 2016, č. j.: 2 Azs 113/2016 - 26. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 6. 10. 2022 žalobkyně a) za sebe i za žalobce b) podala žádost o mezinárodní ochranu v České republice.
6. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 13. 10. 2022 žalobkyně a) uvedla, že manžel pobývá v České republice v režimu X., dne X. přijela autobusem do České republiky. O mezinárodní ochranu v jiném státě nepožádala, je zdravá stejně jako žalobce b). V X. jí bylo vyhrožováno zahájením trestního stíhání a odebráním žalobce b),

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

jelikož její manžel je Ukrajinec žijící v České republice, chtějí žít spolu, což nyní nelze v X. ani na Ukrajině.

7. Během pohovoru vedeného dne 13. 10. 2022 žalobkyně a) dále uvedla, že má vyřízeno italské vízum, protože X.; její manžel má dočasnou ochranu již od X., ve vlasti byla až do X., neboť až tehdy se staly reálnými hrozby o odebrání žalobce b). Do Italské republiky nechce odcestovat, protože se tam k moci dostala pravicová strana vystupující proti uprchlíkům.
8. Dne 19. 10. 2022 byla vyhotovena žádost o převzetí žalobců určená Itálii (vyplněný formulář žádosti o převzetí ze dne 19. 10. 2022).
9. Správní spis obsahuje Informaci OAMP ze dne 11. 7. 2022, Itálie, Azylový systém.
10. Žalovaný vydal dne 9. 12. 2022 rozhodnutí, č. j.: OAM-907/ZA-ZA11-D02-2022, jímž byla podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu shledána nepřipustnou žádost žalobců o udělení mezinárodní ochrany a řízení o této žádosti bylo podle ustanovení § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Dublinského nařízení byla určena Italská republika. Toto rozhodnutí zrušil na podkladě podané žaloby Městský soud v Praze svým rozsudkem ze dne 6. 3. 2023, č. j.: 2 Az 1/2023 - 55. Jak plyne z odůvodnění rozsudku, žalovaný nepřezkoumatelně zdůvodnil, proč se rozhodl nevyužít diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 Dublinského nařízení, a v tomto směru bylo poukázáno na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 4. 1. 2023, č. j.: 41 Az 36/2022 - 60.
11. Dne 14. 7. 2023 se konal doplňující pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně a) předložila nájemní smlouvu prokazující společné bydlení s manželem a popsala ekonomickou závislost na manželovi. Rozvedla také důvod vedoucí k opuštění X. Byla zaměstnána v X., kde jí bylo vytýkáno podávání jídel ukrajinského typu, a žalobce b) měl ve škole čelit urážkám pro svůj ukrajinský původ.
12. Dne 8. 8. 2023 se žalobkyně dostavila k seznámení s podklady rozhodnutí.
13. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí ze dne 17. 8. 2023.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
16. Podle ust. čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát.*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

17. Podle ust. čl. 17 odst. 1 alinea první Dublinského nařízení *odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
18. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žádosti žalobců skutečně Itálie. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. V případě kritéria držení platného víza bylo zjištěno, že žalobci byli v době podání žádosti o mezinárodní ochranu dne 6. 10. 2022 držiteli víz vydaných Italskou republikou, která je tudíž státem příslušným k posouzení žádosti žalobců o mezinárodní ochranu (čl. 12 odst. 2 Dublinského nařízení). Okolnosti týkající se obecného cizineckého práva, tj. určité socioekonomické, pracovní, studijní či kulturní zázemí, kritériem pro určení příslušného státu nejsou, smyslem a účelem Dublinského nařízení je naopak snaha eliminovat podávání žádostí o mezinárodní ochranu s cílem obejít standardní nástroje legalizace pobytu a spekulování ohledně ideální země v rámci členských států EU stran podání azylové žádosti (tzv. asylum shopping). Ostatně ani sami žalobci nezpochybňovali příslušnost Italské republiky k posouzení jejich žádostí o mezinárodní ochranu.
19. Z ničeho nevyplývají ani možné systémové nedostatky v italském azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 11. 7. 2022 žádosti o mezinárodní ochranu registrují specializovaná oddělení provinčních policejních stanic, tzv. kvestury, jež je postupují k posouzení tzv. teritoriálním komisím. Tyto komise do třiceti dnů provedou s žadatelem pohovor a poté do tří dnů o žádosti rozhodnou. Při zajišťování podkladů se lhůta pro posouzení může prodloužit na šest měsíců, o dalších devět měsíců smí být řízení prodlouženo mj. kvůli nespolupráci žadatele, celková lhůta pro posouzení žádosti však nesmí přesáhnout osmáct měsíců. Pohovor se žadatelem tvořící součást řízení se neuskuteční pouze, pokud orgány mají dostatek podkladů k vydání kladného rozhodnutí či není-li žadatel ze zdravotních důvodů schopen pohovor podstoupit. Pohovor, u něhož může být přítomen právní zástupce žadatele, musí být audiovizuálně zaznamenán a pořizuje se z něj písemný zápis. Proti rozhodnutí teritoriální komise se žadatel může ve lhůtě třiceti dnů ode dne oznámení odvolat k místně příslušnému civilnímu soudu, který do čtyř měsíců rozhodne o přiznání azylu nebo zamítnutí odvolání. V italském národním přijímacím plánu se rozlišují hotspoty, střediska prvotního příjmu a střediska zvláštního příjmu s celkovou kapacitou více než 80 000 míst. Všichni žadatelé bez dostatečných prostředků mají v průběhu řízení o mezinárodní ochranu nárok na hmotnou a finanční pomoc, po šedesáti dnech od formalizace žádosti mají žadatelé také nárok na přístup na pracovní trh. Žadatelům ve věku do šestnácti let je zajištěna možnost docházet do standardních škol vzhledem k povinné školní docházce. Jestliže se žadatelé zaregistrují do národního zdravotního systému, mají přístup ke zdravotní péči za shodných podmínek jako ostatní rezidenti Itálie. Při prokázání nedostatku finančních prostředků je žadatelům bezplatně poskytnuto zdravotní krytí. Dle platných právních předpisů nemohou být žadatelé o mezinárodní ochranu zajištěni pouze za účelem posouzení jejich žádostí, k detenci fakticky může dojít jen při vstupu do země až do ověření totožnosti. Zadržení po příjezdu za účelem identifikace má být co nejkratší, standardní lhůta činí třicet dnů. V Itálii bylo v roce 2021 podáno 56 388 žádostí o mezinárodní ochranu a bylo vydáno 52 987 rozhodnutí, z čehož 23 197 pozitivních a 29 790 negativních. Podle zprávy AIDA Itálie v roce 2021 vydala 3 318 žádostí dle Dublinského nařízení, naopak 19 936 žádostí jí bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

adresováno. V průběhu roku 2021 bylo realizováno 53 transferů z Itálie a 1 462 transferů do Itálie.

20. Žalovaný se existencí systémových nedostatků řádně zabýval na s. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, vyšel zejména z Informace OAMP ze dne 11. 7. 2022 a uvedl, že systémové nedostatky v italském azylovém řízení nebyly deklarovány ani ze strany EU, Evropského soudního dvora, Evropského soudu pro lidská práva či Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Itálie je členem EU, lidská práva jsou zde dodržována, činnost právnických osob dohlížejících na dodržování lidských práv je zaručena, Itálie je bezpečnou zemí, uvedený náhled sdílí Česká republika s ostatními státy EU, italského azylového systému se neobávají ani uprchlíci, kteří v počtu desetitisíců ročně o mezinárodní ochranu žádají. Takové odůvodnění shledává soud dostačujícím, ba důkladným, naopak tvrzení žalobců o údajném negativním přístupu nové italské vlády k uprchlíkům není nikterak podloženo. Soud zároveň konstatuje, že se sice volby, ve kterých zvítězili představitelé současné vlády, konaly až po datu vzniku citované zprávy OAMP, nicméně pravidla stanovená Dublinským nařízením mají nadnárodní charakter a jejich případné rozvedení ve vnitrostátních úpravách je přípustné jen tam, kde se to výslovně předpokládá. Jde-li o rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 4. 11. 2014 ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, soud upozorňuje, že v této věci byl řešen případ rodiny se šesti dětmi, což neodpovídá věci žalobců, a v rozsudku vyslovené závěry o nedostatku ubytovacích kapacit a zhoršení podmínek přijetí kvůli nárůstu žadatelů o mezinárodní ochranu nejsou z časového hlediska použitelné. Naopak údaje, na jejichž základě byla vypracována zpráva OAMP, jsou dostatečně aktuální, řádně reflektující stávající situaci, oddíl týkající se azylových středisek byl založen na výrazně novějších informacích než z roku 2018, žalobci pak použité údaje nikterak konkrétně nezpochybnili a omezili se toliko na obecnou, paušální argumentaci, která ve světle adresných údajů opatřených žalovaným nemohla obstát.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí taktéž řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žádost žalobců o mezinárodní ochranu i přes svou nepřislušnost. Žalovaný uvedl, že podstatou ustanovení jsou především důvody pro sloučení rodiny a kulturní důvody. Manžel žalobkyně a) v České republice žije pouze v režimu dočasné ochrany coby občan Ukrajiny. V rámci pohovoru ze dne 14. 7. 2023 žalobkyně označila za důvod opuštění vlasti výhrůžku trestním stíháním a slovní napadení žalobce b) ve škole, naopak o sloučení s manželem nehovořila. Manželovi žalobkyně nic nebrání, aby za žalobci jezdil do Itálie. Žalobkyně a) ani její manžel nejsou v České republice stabilně zaměstnáni, ani tu nevykonávají samostatnou výdělečnou činnost. Z vyjádření žalobkyně a) jasně vyplývá, že její manžel usiloval o zaměstnání v západní Evropě vzhledem k vyšším výdělkům. Žalobci jsou zdraví, netrpí žádnými fyzickými ani psychickými problémy; soud dodává, že ani X. nemůže sama o sobě představovat řádný důvod pro aplikaci čl. 17 Dublinského nařízení, dle Informace OAMP ze dne 11. 7. 2022 mohou žadatelé o mezinárodní ochranu X., žadatelům o mezinárodní ochranu je v Itálii taktéž poskytována nezbytná materiální podpora. Ze společných fotografií rodiny pak nevyplývá nic, co by mělo podstatně měnit náhled na existenci důvodů hodných zvláštního zřetele. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil NSS, který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016 – 24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepříslušným členským státem) neznámá právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu NSS dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017 – 25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení na věc žalobců. Soud s žalovaným souhlasí, že u žalobců neexistují žádné zřetele hodné důvody k aplikaci předmětného ustanovení Dublinského nařízení.

22. Ve vztahu k odůvodnění, proč neaplikoval diskreční ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení, žalovaný rovněž vyhověl závaznému právnímu názoru vyslovenému ve zrušujícím rozsudku městského soudu ze dne 6. 3. 2023, č. j.: 2 Az 1/2023 – 55. Žalovaný provedl podrobnější úvahu, v níž se zaměřil mj. na status poživitele dočasné ochrany manžela a otce žalobců, zabýval se též možnou hrozbou rozdělení rodiny a zvláště přihlédl k zájmu nezletilého žalobce b).
23. V mezích žalobních bodů nedošlo ani k porušení základních procesních ustanovení správního řízení, byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, žalovaný vzal v potaz okolnosti ve prospěch i neprospěch žalobců a přijaté rozhodnutí rovněž odpovídalo specifikům konkrétního případu. Rozsudkem NSS ze dne 12. 4. 2017, č. j.: 1 Azs 19/2017 - 26, bylo zrušeno rozhodnutí shodného žalovaného týkající se žádosti o udělení mezinárodní ochrany kvůli nepřezkoumatelnosti a vadě řízení spočívající v tom, že skutkový stav, který vzal za základ svého rozhodnutí, nemá oporu ve spisech, což však není situace, která by zatěžovala nyní posuzovaný případ.
24. Co se týče ukrajinského občanství žalobce b), není daná otázka pro nynější řízení rozhodující a její případné chybné zodpovězení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Žalovaný v napadeném rozhodnutí správně podotkl, že by žalobce b) obdržel z důvodu sloučení rodiny dočasnou ochranu, i kdyby ukrajinským státním příslušníkem nebyl. Podle ustanovení § 4 odst. 3 věty první zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, se na udělování dočasné ochrany dle tohoto zákona použije zákon o dočasné ochraně cizinců, nestanoví-li tento zákon jinak, ustanovení § 4 odst. 2 písm. a) téhož zákona vylučuje aplikaci ustanovení § 51 odst. 2 písm. d) zákona o dočasné ochraně cizinců, aplikace jiných písmen téhož ustanovení vyloučena není. Na žalobce se tudíž vztahují ustanovení § 51 odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, podle nichž se rodinnému příslušníku cizince požívajícího dočasné ochrany na žádost udělí oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany a pro uvedené účely se rodinným příslušníkem rozumí manžel a svobodné nezletilé dítě; žalobci tak, jak správně podotkl žalovaný, mohou využít dočasné ochrany z důvodu sloučení rodiny se svým manželem, resp. otcem (k tomu rovněž srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 25. 7. 2022, č. j.: 59 A 45/2022 – 30, bod 38). Nad rámec uvedeného soud podotýká, že o ukrajinském občanství žalobce b) svědčí X. doklad jeho otce, v němž je ukrajinská státní příslušnost žalobce b) zaznamenána (č. l. 185 správního spisu), nicméně, uvedená pasáž není přeložena do českého jazyka, soud k ní proto činí jen poznámku na okraj. Každopádně, případné chybné přičtení ukrajinského občanství žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

b) nelze považovat za takové pochybení žalovaného, pro něž by bylo namístě napadené rozhodnutí zrušit, jelikož bylo zmíněno v souvislosti s udělením dočasné ochrany, o níž mohou žalobci požádat stejně z titulu sloučení rodiny.

25. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl. Jelikož o věci žalobců bylo meritorně rozhodnuto, stala se žádost o přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu ustanovení § 73 s.ř.s. bezpředmětnou, takže o ní nebylo rozhodováno.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci neměli ve věci úspěch, proto jim náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2023

JUDr. Václav Kočka-Amort, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.